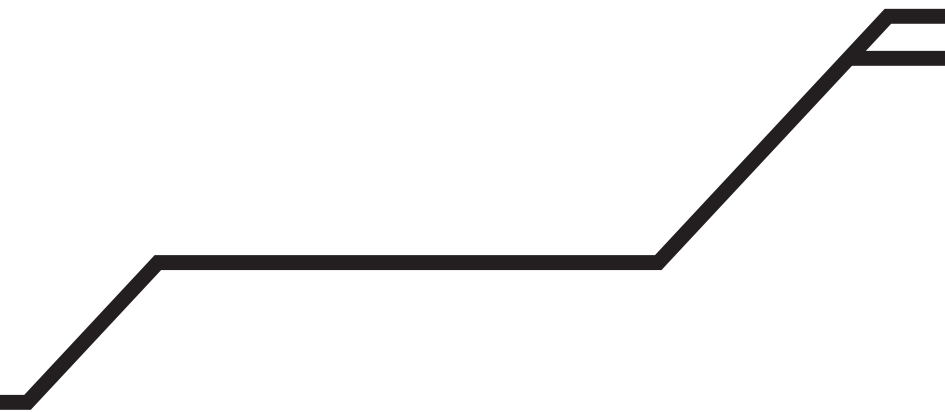
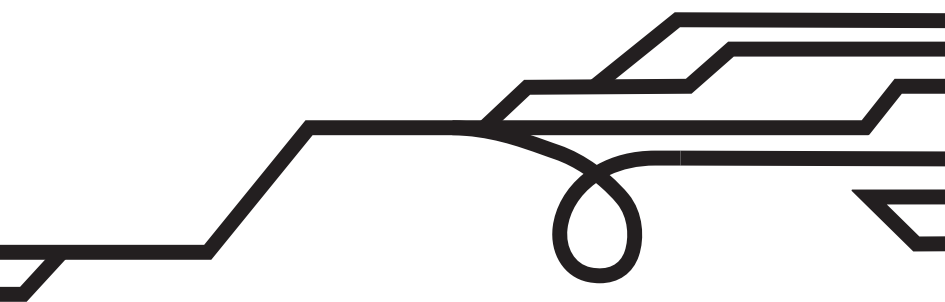

promenader
i natten

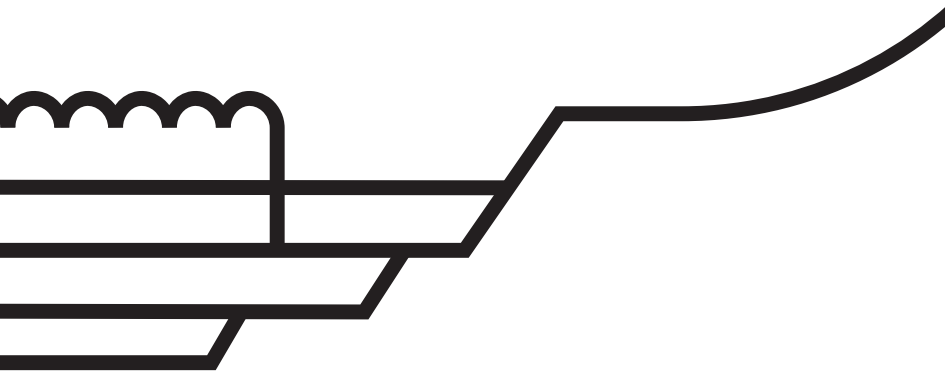

lina
wolff

promenader

i natten

albert bonniers förlag

INNEHÅLL

PROMENADER I NATTEN 9

1. MOT STOCKHOLM 14
2. POLYGLOTTA ÄLSKARE SEDAN 2016 18
3. ANNA 20
4. PRIVILEGIERAD SKYMNING 21
5. INTE DET VÄRSTA 23
6. DEN DANSANDE APAN 25
7. MENSTRUATION 32
8. TINNITUS 33
9. BABEL 35
10. HASHTAG DEADWOMAN 37
11. TILL HAVS MED FRANK PERRY 44
12. PARANOID 45
13. TACK FÖR ATT DU LÄSTE MIN BOK 47
14. HJÄRTAT 49
15. FÖRLÅT! 51
16. ÅT HELVETE 53
17. PENGAR OCH KAOS 60
18. LJUSET I SLOTTSPARKEN 62

19. BELÄGRINGEN AV STALINGRAD 65
20. SLÄKTINGAR FRÅN HUVUDSTADEN 67
21. LEBRON JAMES 69
22. GUNNAR, MIN FÖRE DETTA FÖRLÄGGARE 71
23. BOLAÑO, TARANTINO 74
24. MERKURIUS I SKORPIONEN 75
25. FÖRFATTARGYM 80
26. RYSK ROULETT 82
27. ÄLDRE, VÄNLIG FEMINIST 85
28. PERIPETI 86
29. YXMORD, SA GUDEN 88
30. NÅGOT SOM SKORRAR 97
31. EVIGHETEN 100
32. GERONT 103
33. SOFISTIKERAD PSYKOPAT 106
34. ÖM MÁRQUEZ 109
35. PERSONAL FUCKER 111
36. MONSTER MED MOTIV 113
37. VARFÖR BUGAR DU DIG? 129
38. FÖRFATTARFRUKOST 131
39. UT GENOM DÖRREN OCH IN I NATTEN 134
40. SOMMARFÅGEL 139

UPPVAKNANDE 145

*Så vad är livet? Bländverk.
Vad är livet? Dårskap.
Bara skuggor, bara spegling
– det största är just ingenting,
när hela livet är att drömma,
och drömmen själv en dröm.*

*¿Qué es la vida? Un frenesí.
¿Qué es la vida? Una ilusión,
una sombra, una ficción,
y el mayor bien es pequeño,
que toda la vida es sueño,
y los sueños, sueños son.*

Pedro Calderón de la Barca,
Livet en dröm / La vida es sueño

Promenader i natten

Allt började med att jag låg sömnlös på grund av den roman jag skrev om dagarna. I mörkret avlöste orosmolnen varandra: Skulle intrigen någonsin löpa ut, skulle de avslagna räckorna få liv, skulle läsaren kunna identifiera sig med någon av mina gestalter och om jag väl lyckades med allt detta – skulle då romanen bli publicerad och nå ut? Skulle jag kunna fortsätta skriva eller skulle jag behöva hitta ett annat jobb? Och vilket jobb skulle det i så fall vara, borde jag kanske redan nu kontakta några av mina tidigare arbetsgivare och anmäla mitt intresse ifall en vakans skulle uppstå?

Dessa tankar tänkte jag alltmedan oron, likt ett vågskum genom natten, steg och sjönk i mitt bröst. I gryningen drog jag slutsatsen att jag inte besitter det som krävs för att vara författare. Man kan tycka om att skriva utan att för den sakens skull ha nerverna som är nödvändiga för att utstå den ovisshet, stöpt i tusentals former, som yrket är förenat med. När det blir morgon berättar jag för alla att jag slutar skriva, tänkte jag, och så försöker jag få tillbaka något av mina gamla jobb.

Jag skulle, lugnad av att beslutet nu var fattat, just somna när jag märkte att en person stod vid min säng. I det svaga ljuset som filtrerades genom persiennernas lameller såg jag att det var stoikern och kejsaren Marcus Aurelius.

– Vad gör du här? sa jag.

– Jag har kommit för att säga att du inte ska misströsta, svarade han. Du behöver inte sluta skriva, du behöver bara renas.

– Från vad? sa jag.

– Fåfänga, egoism och oförmåga, sa han.

– Jag förstår inte? sa jag.

– Du lider av en oförmåga att acceptera din belägenhet, sa han. Egoismen och fåfängan härrör därmed ur det faktum att din oro endast handlar om dig själv.

– Min oro handlar om min framtid, sa jag.

– Skrivande ska, för att fungera, endast handla om skrivande.

En tystnad spred sig i rummet. Jag ville säga att det bakom varje alster står en levande människa med hela den karta av behov som utmärker just levande människor. Men jag sa inget, eftersom jag var alltför förvånad över besöket.

– Jag uppmanar dig därför, fortsatte han, att under fyrtio dygn återknyta kontakten med dina inre, nattliga landskap. Du ska drömma och skriva ner dina drömmar, som Roberto Bolaño gjorde i dikten »En promenad genom litteraturen«.

- Vad är det för slags dikt? sa jag.
- Fragmentiserad kortprosa som utgår från drömmar.
- Varje bokhandlares mardröm! ropade jag.
- Varje författarens dröm! ropade han.

Vi såg på varandra. Han fortsatte:

- När du – som en konsekvens av den förbättrade kontakten med ditt inre – blir tryggare i dig själv, kommer du också att kunna sluta förstå dig.

- Har jag förstått mig också? sa jag.

- Ja. Varje gång du lämnat ditt skrivande och gått ut i världen för att tala om dina böcker, har du förstått dig. Du har förstått dig på scen. Du har förstått dig i radio, teve, tidningar och du har också förstått dig på ett oändligt antal bibliotek.

Han gjorde en kort paus, och fortsatte sedan:

- Jag uppmanar dig alltså därför att vandra i fyrtio nätter. Fyrtio promenader, fyrtio nätter av ofiltrerat inre gods, fyrtio drömmar. Vissa promenader kommer att vara omvälvande, andra kommer du knappt att märka. Vissa promenader kommer att gnissla och klämma i bröstet på dig, andra kommer bara att orsaka ett litet skratt eller ett subtilt obehag. Ty så måste både skrivandet och drömandet vara.

- Vad? sa jag.

- Ett bejakande av det omvälvande, det skorrande och det fullkomligt banala.

- Det låter som att du vet vad du talar om, sa jag.

– Det gör jag. Under de kommande fyrtyo dygnen ska du under dagen bemöda dig om att endast leva för natten. Du ska inte skriva på dina romaner och du ska inte framträda. Du ska bara använda dagen till att skärpa din koncentration inför mörkrets insegel. Natten är din mottagare. Natten är din famn. Snart kommer du att märka att ju mer du drömmer och reflekterar över dina drömmar, desto tydligare blir de. Drömmarna kommer – om du värnar om dem som jag nu ber dig göra – att på ett markant sätt anta formen av berättelser, med gestalter som formas, försvinner och återkommer, med händelseförlopp som avbryts för att sedan fortsätta i andra drömmar. Ett slags berättelsens organiska och ofriserade essens som du fjärrmat dig från varje gång du insisterat på att åstadkomma en plot, ett synopsis eller gett dig ut för att tala om dina böcker. Även verkligheten kommer att leta sig in med saker du läst, hört och erfarit. Allt detta måste du acceptera och skriva ner utan att analysera och försöka förstå.

– Varför?

– För att det finns rum inom människan som måste förbli obegripliga.

– Varför?

– För att utan mysterium blir vår existens lika intetsägande och grå som en parkering i Eslövs industriområde i november månad.

Jag lät orden sjunka in.

– Du kommer också, fortsatte han, när du ställs inför

drömmarnas uppriktiga reflektion av dig själv, att tvingas ge upp alla patetiska förhoppningar om att höra till. Vilket du ju någonstans inom dig själv vet att du aldrig gjort. Författare ska inte höra till något. *Promenader i natten* kommer därför efter fullbordan att lämna dig ensam med guden.

– Vilken gud? sa jag.

– Skrivguden så klart, sa han.

– Och varför ska jag vandra i just fyrtio nätter?

– Eftersom fyrtio är syndabekännelsens tal. Jesus blev förd ut i öknen av anden för att frestas i fyrtio dygn och innan dess hade syndafloeden varat i fyrtio dygn även den. Det finns fler exempel, men jag kan inte stå här hela natten så du får tro mig när jag säger att fyrtio är den själsliga reningens tal och därmed det som jag har funnit mest lämpligt för dig i den här situationen.

– Och i detta är du min vägledare? Min ciceron, min Vergilius?

– Jag är Marcus Aurelius! Den ende i sitt slag och utan behov av förlagor!

– Jag känner mig hedrad.

– Gör inte det. Det är mycket tråkigt att vara död. Alla dessa år. Man tar tacksamt emot vad som än kommer i ens väg.

Han försvann.

Jag somnade.

Följande natt påbörjade jag mina promenader.